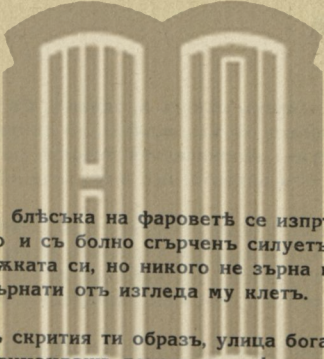

Но мигомъ въ блѣсъка на фароветѣ се изпрѣчи
дете одърпано и съ болно сгърченъ силуетъ.
Протегна то ржката си, но никого не зърна вече
отминаха, отвърнати отъ изгледа му клетъ.

Тогава видѣхъ скрития ти образъ, улица богата, —
напразно ни примаамвашъ денемъ въ свѣтлия просторъ:
по тебе мжката на крайнинитѣ е разлята,
и сѣска тя, напиреща къмъ всѣки стихналъ дворъ.

Затуй, не се прихласвамъ вече въ прорѣза ти свѣтълъ,
съ красиви символи не ще се повече теша.
Че възневидѣхъ хрисимата мждрость на поета
и мразя, безъ боязнь, че грѣша.